

קונטראס

סְגִלַת ל"ג בָעֶמֶר

יגלה נוראות ונפלאות ממעלת היום הקדוש ל"ג בעמר, יום החולולא של התנא האלקרי רבי שמעון בן יוחאי, ואשרי מי שבא או ציינו הקדוש, ויקבל ממנה שי ומתקנה.

בנוי ומיסד על-פי דברי
רבנו הקדוש והנורא, אור הגניזה והאפנון
ובוצינה קדישא עלאה, אדוננו, מורהנו ורבנו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן علينا
ועל-פי דברי תלמידו, מורהנו הצעון
הקדוש, אור נפלא, אשר כל ר' לא אניס ליה
רבי נתן מברסלב, זכותו יגן علينا
ומשליך בפסוקי תורה, נבאים, כתובים ומאמרי
חכמיינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עה"ק ירושלים טובב"א

מזהרא"ש נ"י אמר: יום ל"ג בעמר מסgal מַאֲד לְפָעֵל אֶצְלוֹ יתברך כֹּל מה שצרכיכם, כי עצם היום הזה ההסתלקות של רבי שמואון בן יוחאי, נקבע לדורות, שיום הלוlut הצדיק הוא יום מסgal מַאֲד להמשיך ישועות בזכות הצדיק הקדוש זהה, שנסתלק ביום זהה, כי רבי שמואון בן יוחאי גלה את אמתת מציאותו יתברך בגלוי רב ונפלא מַאֲד, על-ידי ספרי זהר ותקונים, וכל הצדיקים אחريו, בגין: האריז"ל ותלמידיו, והבעל שם טוב הקדוש זי"ע ותלמידיו, כל אחד בנה את תורתו ואת עבודתו ואת חדושו על-פי ספרי זהר ותקונים, ולכון מאז ל"ג בעמר, יום הלוולא של רבי שמואון בן יוחאי, נקבע לדורות, שביום הלוולא של צדיק, אז הוא זמן מסgal מַאֲד להמשיך על עצמו זכות הצדיק.

(אמר-מוחרא"ש, חלק ב', סימן תתקען)

קונטראס

סְגִלַת לֵיָג בֶּעָמֶר

.א.

רבי שְׁמֻעוֹן בָּן יוֹחָאי הַבְּטִיחָה, שְׁעַל יְדָו לֹא
תִשְׂתַּבֵּחַ הַתּוֹרָה מִעֵם יִשְׂרָאֵל

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים ! עֲלֵיכֶם לְהַכְנִיס בְּעַצְמָכֶם
אִמּוֹנָה פְּשׁוֹטָה בָּו יִתְבְּרַךְ, וְלִידְעַ שֶׁהַקָּדוֹשׁ־בָּרוֹךְ־
הּוּא מְחִיה וּמְהֻנָה וּמְקִים אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כָּלָה,
וּדוֹמָם, צָומָח, חַי, מְדַבֵּר — זֶה עַצְם אֱלֹקּוֹת ; כִּי
הַקָּדוֹשׁ־בָּרוֹךְ־הּוּא הַלְּבִישׁ אֶת עַצְמוֹ בְּתוֹךְ הַבְּרִיאָה
בָּאָפָן כֹּזֶה, שֶׁמְחַד גִּיסָא — אֵין רֹאִים כָּלּוּם, אֲשֶׁר
מִחְמָת זוֹאת נִקְרָא 'עוֹלָם' — לְשׁוֹן 'הָעוֹלָם',
שֶׁנְעַלְמָת אֱלֹקּוֹתוֹ יִתְבְּרַךְ בְּתוֹךְ הָעוֹלָם, אֲבָל מִאִידָה
גִּיסָא — מֵי שֶׁמְחַפֵשׁ וּמְבַקֵשׁ, בָּנוֹדָא יִמְצָא אֶת
הָאֱלֹקּוֹת שִׁישׁ בְּתוֹךְ הַבְּרִיאָה. וּזוֹ כָל עֲבוֹדַתָנוּ,

סגולת ל"ג בעמר

שאנו עמלים שבעים שנה בזה העולם — לבקש ולחפש ולמצא את אמתת מציאותו יתברך, שזה כלל המצוות שאנו זוכים לקיים בכל יום, שעלי-ידי כל מצוה ומזכה שאדם מקיים, הוא מתחפש וمبקש עד שמוֹצָא את האלקות שבבריאה. זאת, בני ובנותי ביקרים! עלינו להתחזק מادر, ולקיים את מצוותיו יתברך בשמה עצומה, כי עלי-ידי כל מצווה ומזכה, מתקרבים אל הקדושים-ברוק-הוא, וממשיכים על עצם אמונה. וכמו שאומר דוד המלך (תהלים קיט, פ): "כל מצוותיך אמונה" — כל המצוות צרכות להביא את האדם לאמונה. וכן אומרים חכמינו הקדושים (מדרש אגדה): כל העשרה מצווה אחת יתרה על המצוות, דומה למי שיש לו אלוק; עלי-ידי כל מצווה שיהודי זוכה לקיים, אזי ממשיך על עצמו אור וזיו ודקות וחיות הבורא יתברך שמו, ונחשב כאלו קים את כל התורה. ומהי תורה? אםאי אקרי תורה? דמורי וגלי מה דקוי סתום מגיה (זהר מצרע נג); געלמת מבני-אדם האלקות, על-כן סובלים תלאות רצער רב; כי אם היו רואים ומרגינשים את הקדושים-ברוק-הוא, אזי לא היו סובלים שום סבל, כי היה עודنعم זיו ואור וחיות ודקות, יותר מזה שאדם מרגיש

רוחניות אלקות? ! אֲשֶׁר אֹז לֹא עוֹבָרים עַלְיוֹ שָׁוֹם
 צְרוֹת וִיסּוּרִים ! אֶלָּא כַּשָּׂאָדָם שׁוֹכֵחַ, כְּבִיכּוֹל, מִמְנוֹ
 יַחֲבֹרְךָ, אֹז עוֹבָרים עַלְיוֹ כֶּל מִינִי סְבָל, מִרְירִות
 וְהַרְפַּתְקָאֹות. וְזֹה מַה שֶּׁאָמַר מֹשֶׁה רַبָּנוּ (דָּבָרִים לא,
 יז): "וְזֹה֙ רַחֲמָה אֲפִי בְּזַיְם הַהוּא, וְעֻזְבָּתִים, וְהַסְּטָרָתִי
 פָּנִי מֵהֶם וְגַוּ", וּמְצָאָהוּ רְעוֹתִים רְבּוֹת וְצְרוֹת, וְאָמַר
 בַּיּוֹם הַהוּא, הַלֹּא עַל כִּי אֵין אֱלֹקִי בְּקָרְבִּי מְצָאוֹנִי
 הַרְעָוֹת הָאֱלֹהָה"; לְמַה עוֹבָרוֹת עַל בְּנֵי-אָדָם צְרוֹת
 רְבּוֹת וְרְעוֹתִים? מִפְנֵי שְׁאֵין אֱלֹקִי בְּקָרְבִּי, הִנּוּ מִחְמָת
 שָׂאָדָם אִינְנוּ מַרְגִּישׁ אֶת הַקָּדוֹשׁ-בָּרוֹקָ-הַוּא, כִּי
 גַּתְקִים אִצְלוּ (שם פָּסוֹק יח): "וְאָנֹכִי הַסְּתָר אַסְתִּיר
 פָּנִי בַּיּוֹם הַהוּא עַל כָּל הַרְעָה אֲשֶׁר עָשָׂה, כִּי פָנָה
 אֶל אֱלֹהִים אֶחָרִים"; עַם כָּל זֹאת הַקָּדוֹשׁ-בָּרוֹקָ-
 הַוּא אָב הַרְחָמָן, וּמַבְקֵשׁ (שם פָּסוֹק יט): "וְעַתָּה
 כְּתַבּוּ לְכֶם אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת, וְלִמְדָה אֲתָה בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל, שִׁמְהָה בְּפִיהֶם לְמַעַן תַּהֲיֵה לִי הַשִּׁירָה הַזֹּאת
 לְעֵד" וְגַוּ; הִנּוּ שְׁעַם יִשְׂרָאֵל יִשְׁמַעוּ הַיְטָב אֶל
 דָּבָרִי הַתּוֹרָה הַקָּדוֹשָׁה, שְׁקַבְּלָנוּ עַל-יְדֵי מֹשֶׁה רַבָּנוּ
 בְּהַר סִינִי, שִׁמְזֹה יִרְנָנוּ הַקָּדוֹשׁ-בָּרוֹקָ-הַוּא, שִׁיעַשָּׂה
 חֶסֶד עַם עַם יִשְׂרָאֵל, וַיְחִזֵּיר אֹתָם לְאָרֶץ יִשְׂרָאֵל,
 "כִּי אָבִיאָנוּ אֶל הָאָדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לְאַבְתֵּינוּ זֹבֵת
 חֶלֶב וּרְבָשׂ וְגַוּ" וּפָנָה אֶל אֱלֹהִים אֶחָרִים, וְעַבְדּוּם

סגולת ל"ג בעמר

וּנְאַצּוֹנִי וְהַפֵּר אֶת בָּרִיתִי" (שם פסוק כ) ; אֲבָל אִם הַם יַעֲזֹבָנו, חַס וְשָׁלוֹם, אֶת הַתּוֹרָה וְהַמִּצּוֹת, אָזִי יַרְחַקֵּנו
אֹתְתֵי מֵהֶם, כְּמַאֲמָרָם ז"ל (סוטה ג): בִּתְחַלָּה קִיַּתָּה
הַשְׁכִּינָה עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד, כִּיוֹן שְׁחַטָּאוּ, נִסְתְּלַקְהָ
הַשְׁכִּינָה מֵהֶם. מַהְיִהְיֶה הַשְׁכִּינָה? גָּלוּי אֱלֹקּוֹת, שֶׁכָּל
יְהוָדִי צָרִיךְ לְהַרְגִּישׁ אֶת הַקָּדוֹשֶׁ־בָּרוּךְ־הּוּא,
שֶׁנִּמְצָא וְאֵין בְּלֹעַדּוֹ נִמְצָא; אֲבָל כִּיוֹן שֶׁאָדָם חָטוֹא
כִּלְפֵי מַעַלָּה, אָזִי מַרְגִּישׁ כָּל מִינֵּי צְרוֹת וַיְסוּרִים
וּרְעוּות רַבּוֹת הַעֲוֹבָרוֹת עָלָיו. וְלֹכֶن אָוּמָרָת הַתּוֹרָה:
"כִּי אָבִיאָנוּ אֶל הָאָדָם אֲשֶׁר נִשְׁבַּעֲתָנוּ לְאָבָתֵּינוּ,
וּבַת חָלֵב וְדָבֵשׂ, וּפְנָה אֶל אֱלֹהִים אֶחָרִים וּעֲבָדּוּם
וּנְאַצּוֹנִי" וּגוֹ; אַנְיָ אָתֵן לָהֶם אֶת הָאָרֶץ – אָרֶץ
יִשְׂרָאֵל, וַיַּרְגִּישׁוּ אֶת הַנְּعָם, אֶת הַזְּיוּן וְאֶת הַאֲהֻבָּה
שֶׁאָנָי אֶחָבָ אֹתָם, וְאָתֵן לָהֶם מְכֹל טוֹב הָאָרֶץ,
אֲבָל אִם "וּפְנָה אֶל אֱלֹהִים אֶחָרִים וּעֲבָדּוּם",
וְעַל־יְדֵיכֶם "וּנְאַצּוֹנִי וְהַפֵּר אֶת בָּרִיתִי", בַּעֲבוּר זֶה
סּוּבֵל אֶת כָּל הַצְּרוֹת.

וְאָנוּ עֲדִים, שַׁהַקָּדוֹשֶׁ־בָּרוּךְ־הּוּא חִמֵּל עַל עַם
יִשְׂרָאֵל, וַנְתַקְבִּצּוּ קְבּוֹץ גָּדוֹל מִעֵם יִשְׂרָאֵל חִזְרָה
אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאָבוֹתֵינוּ, וְהַעֲרָבָה־רְבָבָה
מְנַצְּלִים בַּיּוֹתֶר אֶת תִּמְימֹותֵם שֶׁל אֲחִינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

מעדות הヅחה, ובמקום שנחר בתשובה, במקום
שנכיר את הקדוש ברוך הוא, ובמקום שנקיים את
המצוות, נתערב בינו ערבי רב, שהעבירות מלוייני
יהוקים מהאמונה הקדושה, ורוצים לעקר את שם
ה' מנשות ישראל, עוקרים את השבת מעם
ישראל, אשר השבת היא שמו יתברך, כמו שכותוב
בזהר (ח"ב פח): מהי שבת? שמא דקדשא בריך
הוא והוא דשלים מכל סטרוי. שבת היא השם של
הקדוש ברוך הוא העליון, שמחיה את כל
העולם. וכשהיהודי זוכה ושומר שבת, אזי
ממישך על עצמו אור זיו ודקות וחיות הבורא
יתברך שמו. על כן העברי רוצים לעקר
מנשות ישראל לגמרי את השבת, להשכיח מהם
את התורה והמצוות, לחסל את היבשות ואת
תלמידי התורה — היה לא תהיה. ועל זה התורה
קדושה אומרת (שם פסוק כא): "והיה כי תמצאו
אתו רעו"ת רבות וצרו"ת, וענתה השירה הזאת
לעד, כי לא תשכח מפני זרעך" וגוו'; התורה מעידה
שלא תשכח התורה מעם ישראל. אומר רבנו ז"ל
(התחלת הלקוטי מורה), שבפסוק זה כבר נבא משה
רבנו נבואה, שלא עם ישראל יקום צדיק קדוש, פנא
אלקי, רבבי שמעון בן יוחאי, והוא ישאיר לנו

ספרים כאלו, אשר על ידם כל עם ישראל ישבו בתשובה שלמה, והם: ספרי הזוהר ותקוניהם. כי מאחר שבסוף כל הדורות, יהיו לעם ישראל רעות רבות וצרות, וכמעט שיהיה כליאן, עם כל זאת יעצמתה השירה הזאת לפניו לעד, כי לא תשכח מפני זרעך"; הינו, כידוע, מלחמת העולם הראשונה פרצה בשנת תרע"ו, ומלחמת העולם השנייה פרצה בשנת תרצ"ו, אשר אז החלו חכלי משיח מהעמלקים, ימח שם וזכרם. תרע"ו — אותיות רעו"ת, תרצ"ו — אותיות צרו"ת, שאז החלו חכלי משיח, שסבלנו מגויים רשעים ארוירים, אכזרים, רוצחים בדם קר בלי שום רגש אנושי, גורעים מחיות טורפות, אשר הכהידן מיליוןים מנשות ישראל, ואם לא-di בזה, שהיתה שואה גשמית, אז באה אחר-כך שואה רוחנית, אשר העבירו על הדת מיליוןים מנשות ישראל. עם כל זאת אמר משה רבנו: "כ"י לא' תשכח מפני זרעך". ואומרים חכמיינו הקדושים (שבת קלח): **כשנקנסו רבותינו לכרכם ביבנה, הינו ביבנה היה קבוץ של התנאים, שהתקבצו יחד ויישבו שורות سورות ככרם, והחלו לדzon — מה יהיה עם עם ישראל בסוף הדורות, במאה האחרונה של אלף שנים**

גָּלוֹת ? וְבָאָגָּלָה לִידֵי הַחֲלֹטָה וּנוּסְכָם בְּדֻעָם : עַתִּיךְהַ
תּוֹרָה שֶׁתְּשַׂתְּכָח מִיְשָׁרָאֵל ; אֵין רֹואִים עָצָה אַחֲרָת ,
אֵלָא שֶׁתְּשַׂכְחָה הַתּוֹרָה הַקְדוֹשָׁה מִעֵם יִשְׁרָאֵל , כִּי
בַּעֲקָבָתָא דְמַשִּׁיחָא פְּהִינָה צָרוּת רְבוֹת וְרָעוּת .
כְּאֵלָו , שֶׁלָא יוּכְלוּ לְעַמְדָה בָהָן , וְלֹא יְחַזְיקוּ מִעֵמדָה .
קָם רַבִי שְׁמַעַן בֶן יוֹחָאי וָאמַר : חַס וְשַׁלּוּם . כִּי צָרָ
תָּאָמְרוּ שֶׁתְּשַׂכְחָה הַתּוֹרָה מִיְשָׁרָאֵל ? ! אַנְיִ מַבְטִיחָכֶם ,
כִּי לֹא תְשַׁכְחָה מִפְּנֵי זְרֻעוּי . וְגַלְהָ לְנוּ רַבְנָנוּ זְנַילָּ
סּוֹד נִפְלָא מַאֲדָר , לִמְהַ רַבִי שְׁמַעַן בֶן יוֹחָאי נִקְטָ
דִּיקָא אֶת הַפְּסוֹק הַזֶּה ? אֵלָא שְׁסּוֹפִי תְּבוֹתָה שֶׁל
הַפְּסוֹק הַזֶּה , הַוָא צָרוּף הַמֶּלֶה : יְיוֹחָאי . רַבִי
שְׁמַעַן בֶן יוֹחָאי נִבְאָה , שְׁמַפִי זְרֻעוּ שֶׁל יוֹחָאי , שְׂזָה
סּוּבָב עַל עַצְמוֹ , יְקוּם אֶחָד , אֲשֶׁר הַוָא יוֹתִיר סְפָרִים
קָדוֹשִׁים כְּאֵלָו בְּעוֹלָם , אֲשֶׁר מֵשְׁבָק יִסְתַּכֵּל בָּהָם ,
יִמְשַׁךְ לְבוֹ אֶלְיוֹ יִתְבְּרָךְ ; וְהָם סְפָרִי הַזֶּה
וְהַתְּקָנוֹנִים . וְלֹכֶן כְּתוֹב בְּזָהָר (נִשְׁאָ דָף קָכְדָה) : בְּהָאִ
חַבּוֹרָא דְאֵיהוּ סְפָר הַזֶּה יִפְקֹד בֵּיתְךָ מִן גָּלוֹתָא ;
עַל-יְהִי סְפָר הַזֶּה עִם יִשְׁרָאֵל יֵצֵא מִהְגָּלוֹת . וּמִ
שְׁרגִיל לְלִמְדָה זָהָר , רֹואָה שַׁה סְפָר הַזֶּה מַדְלִיק אֶת
נְשָׁמוֹת יִשְׁרָאֵל , וּמַאיְר לְהָם אֶת אָור הַשְּׁכִינָה
הַקְדוֹשָׁה . כִּי סְפָרִי הַזֶּה מַחְזִירִים בְּתִשׁוּבָה שֶׁלְמָה .
וּמַכְנִיסִים בָּרוֹתְשָׁוְקה עָצָומה אַחֲרֵינוּ יִתְבְּרָךְ , כִּי מֵ

שַׁרְגִּיל לְגָרָס בָּזֶהֶר, נְדָלָקָת נְשָׁמָתוֹ כְּשֶׁמֶשׁ בְּאֶחָרִים, מְרַב הָאָוֹר הַגָּנוֹז בּוֹ. וְלֹכַן הַאֲרֵי הַקָּדוֹשׁ נְתַן תָּקוֹן לְבָעֵל תְּשׁוּבָה – שְׁיִגְרָס בְּכָל יּוֹם חַמֵּשָׁה דַּפִּים זֶהֶר, אוֹ חַמֵּשָׁה דַּפִּים תְּקוֹנִי-זֶהֶר, שֶׁזֶה הַתָּקוֹן הַכִּי גָּדוֹל.

וְלֹזֶאת, בְּנֵי הַיקָּרִים ! עַכְשָׂו בְּל'ג בָּעֵמָר, סִגְלָה גָּדוֹלָה לְקַבֵּל עַל עַצְמָכֶם לְגָרָס בְּכָל יּוֹם פָּמָה דַּפִּים זֶהֶר אוֹ תְּקוֹנִים, אֲשֶׁר זֶה מַזְכֵּה אֶת הַנֶּפֶשׁ, וְזֶה הַתָּקוֹן לְנֶשֶׁמָה. וּמְכַל שְׁפַנְןָן וְכָל שְׁפַנְןָן, כִּי שָׁאָדָם זָוֶה בַּיּוֹם ל'ג בָּעֵמָר לְהַגִּיעַ אֶל הַצִּיּוֹן הַקָּדוֹשׁ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, שֶׁאָז הוּא יּוֹם הַהֲלוֹלָא שֶׁל, יּוֹם חַתְּנָתוֹ. כִּי שְׁפָלוֹנִי עֹוֹשָׂה חַתְּנָה, אָזִי יְדִיד, חַבָּר וּקְרוּב, מְשֻׁתְּפִים בְּשִׁמְחָה וּשְׁמַחִים יְחִיד, וּמְקַבְּלִים שִׁי מִתְּנָה מִבָּעֵל הַשִּׁמְחָה, כְּמוֹרְכָן, בְּנֵי וּבְנוֹתִי הַיקָּרִים ! "סִגְלָת ל'ג בָּעֵמָר" אֵין לְתָאָר וְאֵין לְשַׁעַר כָּלְל ; כִּי בָּוּ בַיּוֹם שְׁבָאִים אֶל הַצִּיּוֹן הַקָּדוֹשׁ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי בָּמְרוֹן, אָפְלוּ לְכָמָה דַּקּוֹת, רַק לְהַרְאֹת אֶת עַצְמוֹ עַל קָהָר הַקָּדוֹשׁ, הָרֵי זֶה כָּבֵר תָּקוֹן נִפְלָא מָאֵד, וּמְקַבְּלִים מְרַבִּי שְׁמַעוֹן מִתְּנָה, שִׁי נִפְלָא, כִּי זֶה יּוֹם הַחַתְּנָה שֶׁל, יּוֹם הַהֲלוֹלָא שֶׁל, יּוֹם שְׁבוּ נִתְּעַלָּה לְמַעַלָּה. לְכַן יּוֹם ל'ג

בעמר הוא יום שמחה גדולה בכל ה

- העולם

, וכל יהודי שרך בא אל ה^ציון הקדוש של רבי שמעון בן יוחאי, קיבל שי, אף שאינו אומר כלום, אלא בא לדקות ספורות בלבד. ומכל שכן כשייהודי בא ושובך לבו ל磕דוש ברוך הוא ומקש בזכות התנאה הקדוש רבי שמעון בן יוחאי, שיזכה לישועה, אינכם יכולים לתראר את גודל השעושים שנעשים למעלה מן התפלות הללו. ואם הייתם יודעים גודל הזכות להיות ביום ל"ג בעמר בהר מרון, מקום גניזתו של התנאה הקדוש רבי שמעון, הייתם עוזבים הכל, ונושאים ורצים העקר להגיע לשם, אף בשביל דקות ספורות, להיות ביום זה סמוך ונראה אצל ה^ציון הקדוש זה, כי אז מקבלים ממנה מתקנות. וכי מאתנו אין צורך צരיך מתקנה ? ! זה צורך זוג, זה צורך בריאות, זה צורך נחת, זה צורך פרנסה, זה צורך ישועה לצאת מכל האזרות והחובות ועוד מהנה וכחנה. זאת, בני ובנותי היקרים ! "סגולת ל"ג בעמר" לא נתן להבין כלל, כי אז נעשית שמחה בכל ה

- העולם

, כי רבי שמעון בן יוחאי, הוא התנאה שעמד איתן, נגד כלל חכמי ישראל, שאמרו, אשר מרבית האזרות והיסורים שייעברו על עם ישראל, עתידה התורה להשכחה.

וּעַמְדָ פְקִיר וְאָמֵר: חַס וְשָׁלוֹם, "כִי לֹא תַשְׁכַח' מִפִי זָרָעו', מִזְרָעו שֶׁל יוֹחָאי, שֶׁזָהו רַבִי שְׁמַעֲון, אֲשֶׁר עַל יָדו תָהִיה הַשְׁאָרוֹת הַתּוֹרָה לְנִצְחָה. וְזֹאת אָנוּ רֹאוִים בְחוֹשׁ — אֶת "סְגִלַת ל"ג בָעֶמֶר", הַיּוֹם הַקָדוֹש הַזֶה, יְשׁ בּו סְגִלַה מִיחָדָת, אֲשֶׁר הוּא כָאַבָן שׂוֹאָבָת, כִמְגַנֵט מִפְשָׁה, אֲשֶׁר רַבְבוֹת רַבְבוֹת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל נִמְשְׁכִים אֶל הַצִיּוֹן הַקָדוֹש שֶׁל רַבִי שְׁמַעֲון בֶן יוֹחָאי לְהִיוֹת שֶׁם, לְהָרְאוֹת פְנֵיהם, וְאַיזוֹ זָכוֹת הִיא לָהֶם? ! לְזֹאת, בְנֵי וּבְנֹותֵי הַיקָרִים! הַבָה לֹא נִפְסִיד אֶת הַסְגִלָה הַזֶו — לְהִיוֹת בָצִיּוֹן הַקָדוֹש שֶׁל הַתְּנָא הַזֶה, וּנְשַׁפֵך שֶׁם לְבָנו וְצָקוֹן לְחַשְׁנוֹ, וּנְבַקֵש מִמְנוּ יִתְבָרֵך בְזָכוֹת הַתְּנָא רַבִי שְׁמַעֲון בֶן יוֹחָאי, שִׁימְחַל לְנוּ עַל כָל עֲוֹנוֹתֵינוּ, וּנוֹצֵחַ לְחַזֵר בְתִשׁוּבָה שֶׁלְמָה, וּנְקַבֵל עַל עַצְמָנו אֶת עַל הַמִּצּוֹת, שְׁמִירָת שְׁבַת, טְהָרָת הַמִשְׁפָחָה, אֲכִילָת מִאַכְלּוֹת כְשָׁרִים, נִתְינַת חַנּוֹך תּוֹרָנִי לִילְדִים, וְלַבְלָן נָא נִתְפָעַל מִהָעָרְבִ-רְבָ, הַרְוֹצִים לְעַקְרָב מִאַתָנו אֶת הָאָמוֹנה הַקָדוֹשָה, חַפְצִים לְשִׁרְשָׁמָר מִאַתָנו אֶת הַשְׁבַת, מִמְלָאִים אֶת הָאָרֶץ בְחַנְיוֹת אֲשֶׁר מַזְכִרים בָהֶם בְרִישִ-גָלִי בְשָׁר חַזִיר, אֲשֶׁר כָל זֹה הוּא רק גַסְיָוָן, שְׁמַנְסִים אוֹתָנו לְאַن נִפְנַה בְעֵת צְרָה. כִי עַם יִשְׂרָאֵל שְׁרוֹויִים בְצָרָה גְדוֹלָה מָאֵד עֲכַשּׁו, בָאַפְן שְׁעוֹד לֹא

סיגלה ל"ג בעמר

היה מישך כל שנות ההיסטוריה שלנו, מאז שנעשינו לעם, כי מזמנים לדבר פתוח נגד הקדוש ברוך הוא ונגד כל הקדוש לעם ישראל, ולבנו נקרע לגזרים, בשעה שאנו רואים מדי יום ביומו, איך מתערבים בין נשות ישראל רבבות גוים וגויות, והכל כדי לבולל אותם בינוינו, ואין פוצה פה ומצפה, אדרבה! מדברים פתוח נגד כל הקדוש לעם ישראל, מדברים פתוח נגד הקדוש ברוך הוא, רחמנא לישובן, דבר כזה עוד לא היה, וזה מגלה ומפאר, שאנו חננו סמוכים מאד מאד ליום המיחל, שהוא יום הגאלה, בו נגאל מכל צרותינו, ובזכות התנא האלקי רבי שמעון בן יוחאי, תגלה לנו השכינה הקדושה, שכל אחד ואחד מאתנו יזכה לראות במו עיניו את אמתת מציאותו יתברך, שאז נגאל מכל צרותינו; כי עקר הגלות, אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מורב"ז, חלק א', סימן ז), זה רק מלחמת חסרון אמונה; כי אם עם ישראל היו חזקים באמונה פשוטה בו יתברך, היו מדברים אליו יתברך כמו שמדוברים אל חבר טוב, ואזי לא קיינו סוכלים כלל. כי מהי הגלות? שנעלם ונסתיר מאתנו הקדוש-ברוך הוא! כמו שכותב: "וְאַנְכִי הַסֵּתֶר אֲסַתֵּר פָנִי בַיּוֹם הַהוּא עַל כָל הָרָעָה אֲשֶׁר

עשרה, כי פנה אל אללים אחרים"; והוא רואים שהארץ מלאה עם גלולים, באים מכל העולם צליינים, עובדי עבודה זרה, וממלאים את כל הארץ עם טמאת המיסון, ורוצים לעקור את האמונה מעם ישראל, עד שלכל אחד נכנסו מחשבות של כפירות ואפיקוריות, ובפרט שכלי התקורת והעתונאים מלאים זהמה של נאיף, שקויז, תעופ, ערם וזחום, ודברים פתוח נגד הקדוש ברוך הוא, אשר זה מה שעוזר את NAMES ישראלי ממנה יתברך, עד שנתקיים: "ואמר ביום ההוא הלא על כי אין אלהי בקרבי מצאוני הרעות האלה"; הינו מלחמת שאין מרגישים את הקדוש ברוך הוא, על כן חשים בצרות וביסורים. אבל התנא האלהי רב שמעון בן יוחאי, השאיר את ספרי הזוהר והתקונים, שעלייהם נבנו כל כתבי הארץ זיל, שמגלים וምפרטים את הקדוש ברוך הוא, ועליהם נבנו כל כתבי הבעל-שם-טוב הקדוש זי"ע ותלמידיו הקדושים, שמפרטים לבלם את אמתה מציאותו יתברך. ובפרט על-ידי ספרי רבנו זיל, שמחזקים ומעודדים ומשמחים את NAMES ישראלי, ומפיקים בהם חיות ודקות לחזור אל הקדוש ברוך הוא, ודיקא על-ידי זה נזקה לגאה. ולכז

אֲשֶׁרִי מֵי שְׁמַתְמִיד בְּסֻפְרֵיו הַקָדְשִׁים, אֲשֶׁר הֵם
מִצְילִים אֶת נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּדוֹר הַזֶה מִקְלָפָת
הַעֲרָבָ-בָבָ, וּמִחְדִירִים אֶמְוֹנָה פְשׁוֹטָה בּוֹ יִתְבְּרַךְ.

ב.

רַבִי שְׁמַעוֹן בֶן יוֹחָאי מַעֲורֵר מִהְשְׁנָה

בָנִי וּבָנוֹתִי הַיקְרִים! רַבִי שְׁמַעוֹן בֶן יוֹחָאי
מַעֲורֵר מִהְשְׁנָה. רַבְנוּ זֶ'ל אָוֶר (לקוטי-מוּהָר'ן), חָלָק
א', סִימָן ס'): יֵשׁ בְּנֵי-אָדָם שִׁישְׁנִים אֶת יִמְּחָם,
וְאֶפְלוּ שְׁמַתְפְּלִילִים, אֶפְלוּ שְׁמַקִּים מִצּוֹת, אֶפְלוּ
שְׁלֹומְדִים, אֶבְלָל מִחְםָה יִשְׁן, וְאֶינָם חֹשְׁבִים מִמְּנוּ
יִתְבְּרַךְ, אֶינָם זָכִים לְגַלְוִי אַלְקּוֹת, אֶינָם מַרְגִּישִׁים
אֶת אַמְתָת מִצְיאוֹתוֹ יִתְבְּרַךְ, הַמְחִיה אֶת כָל
הַבָּרִיאָה כָּלָה, אֶינָם מַרְגִּישִׁים אֶת הַקָדְשָׁ-בָרוֹךְ-
הַוָא, אֲשֶׁר זֹו נִקְרָאת שְׁנָה. אֶבְלָל הַתְנָא רַבִי שְׁמַעוֹן
הַוָא מַעֲורֵר מִהְשְׁנָה. כִּי מֵי שְׁמַרְגִּיל אֶת עַצְמוֹ
לְלִמְדָה זָהָר וְתָקוֹנִים, שְׁאֶפְלוּ הַאֲמִרָה בְעַלְמָא
מְזֻכָּת אֶת הַנֶּפֶשׁ, הַוָא נִתְעֹרֵר מִהְשְׁנָה. כָל
הַסֻּפְרִים הַקָדְשִׁים שְׁזִכִינוּ אֲלֵיכֶם מִכָּל חַכְמִי
יִשְׂרָאֵל מִשָּׁךְ כָל הַדּוֹרוֹת, הֵם בְּנוֹיִים וּמִיסְדִים עַל
סִפְרֵי הַזָּהָר וְהַתָּקוֹנִים; הַזָּן סִפְרֵי חַסִידָות וְהַזָּן סִפְרֵי

סְגִלָת לַיְג בָעֶמֶר

מוסר — כלם מעוררים את בני-אדם מתרdemתו, ומגלים לו איך לחזור בתשובה שלמה אל הקדוש ברוך-הוא. זאת, בני ובנותי היקרים! עלייכם לזכור, שרבי שמעון בן יוחאי, הוא התנא שמעורר מהשנה, וכך "סגלת ל"ג בעמר", להתעורר מהשנה שאנו חנו ישנים בה. ועוד הפלך אומר (תהלים צ): "ימי שנותינו בהם שבעים שנה, ואם בגבורות שמונים שנה", אבל השבעים שנה של האדם פורחיםם, כמו אמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוחב"ז, חלק ב, סיקון סא), שכל השבעים שנה הם כרבע שעה; ואמנו רואים בני-אדם, שבשביל שעה אחת מוכנים לאבד את העולם זהה והעולם הבא גם יחד, אך אם היה לאדם השכל האלקרי, לדעת שאין בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל אלקיות גמור הוא, היה מנצל כל يوم וניום, כל שעה ושעה, כל רגע ורגע, והיהדבק באין סוף ברוך הוא וברוך שמו; כי כל דקה וכל שנייה, כל רגע שאדם חושב מהקדוש ברוך-הוא, הוא מקיים מצות עשה של (דברים יא, כג): "וזלדבקה בו", להיותדבק בברוא יתברך שמו כדברך, ואז אדם אינו ישן, אדרבה מרגיש שהקדוש-ברוך-הוא נמצא פה אותו, עמו ואצלו, ומדובר אליו יתברך, אשר זו נקראת התבוזדות —

סִגְלָת לְגַבּוּרָה

קייט

לשיך ולדבר אליו יתברך. זהה רבנו ז"ל החדר בעם ישראל, ואמר (לקוטי-מהר"ז, חלק ב', סימן פג), שזו תהיה עבדתו של משיח, ולמה נקרא 'משיח'? על שם 'משיח' אלמים; הינו כשהאדם ישן איןנו מדבר, כי שرؤינו בשנה עמיקה, פאשר מדבר, הרי זה סימן שהוא ער. אך פעמים אין האדם ישן בגופו, עיניו פקוחות, ובכל זאת שرؤינו בתראמה, עד שאיננו יכול לפתח פיו ולדבר. ואימתי? כשהמה שלו ישן, אז איןנו יכול לשיך ולדבר, ומהו הדבר? לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא ולספר לו כל אשר עובר עליו ומעיק לו. בני ובנותי היקרים! אם הייתם יודעים שהקדושים ברוך-הוא נמצא אתכם, עמכם ואצלכם, ושותם מה שאתם מדברים, אזי הייתם מדברים רק אליו יתברך. וכך אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מהר"ז, חלק א', סימן סב): למה אדם אין מדבר אליו יתברך? כי נכנסה בו כפירות ואפיקורסות, ואין יודע שהקדושים-ברוך-הוא נמצא פהatto, עמו ואצלו, והוא יתברך נמצא ואין בלעדיו נמצא, ולכן מסתובב מפה לשם ומחפש תקונים, בשעה שהתקון הכי גדול – לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, לפתח את הפה ולשיך כל לבו לפניו יתברך.

סְגִלָת לַיְג בָעֵמָר

מהי חזרה בתשובה? אומר הنبيא (הושע יד, ב): "שׁוֹבֵה יִשְׂרָאֵל עַד הַנוּיָה אֶלְקִיךְ, כִּי כְּשַׁלְתָ בְּעֻונֶךְ", איך שבבים בתשובה? "קְחו עַמְכֶם דְבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל הָיָה", אומרים חכמינו הקדושים (שמות ר' בה, פרשה לח, סימן ד): אני מבקש מכם אלא דברים; הקדוש ברוך הוא אינו מבקש כלום — לא לצום ולא العبודות קשות, אלא 'דברים' — רק דברים לדבר אליו יתברך, אשר אז מתגללה לאדם, שהקדוש ברוך הוא נמצא עמו ואצלו, ומרגיש אותו יתרברך בגלוי רב, וזו הגללה. ולכן, בני ובנותי היקרים! עליכם לזכור ש"סgalat layg beuemer", היא סגלה כזו להתעורר מהשנה, לכן אומר רבנו ז"ל, שם התנא הקדוש רבי שמואל, מרמז בפסוק (בניאול ד, י): "עִיר וְקָדֵשׁ מִן שְׁמִיא נִחְתָ" — ראשי תיבות ש'מע'ז'ן; רבי שמואל בר יוחאי מעוזר מהשנה, מעוזר בני אדם שלא יישנו את השבעים שנה שלהם. כי חבל, אם אנו נמצאים כבר בזאת העולם, באו ונכיר את הקדוש ברוך הוא! באו ננטק את עצמנו מכל ההבלים והשתיות! בודאי יש נסונות קשים מאד; יוצאים לרוחב, ורואים כל מיני פריצות ופרוץות, מסתובבים ללא מלbowש כחיות השדה, ונכשלים

סיגלט ל"ג בעמר

בפגם הברית, אשר זה עוקר את מה לגמר, מטמיט את השכל והדעת, מעקם את הלב בקשיות ובספקות — "היש הוי"ה בקרבנו אם אין" (שמות יז, ז); כי פגם הברית הורס את מה לגמר, וזה מה שמעלים ומסתיר את הקדוש ברוך הוא, עד שבניאדם מסתובבים בזמנים, כמו אדם היישן שנה עמקה וכו'. ועל זה צועק התנא חוני המעגל: מי איכה דנויים שבעים שניין (הענית כגו); איך יתכן שישראלים שנה?! יכולם לעבר לאדם שבעים שנוטיו, ולא ידבר אליו יתברך אלף רגע אחד; כל אחד מאיתנו רוצה לחזור בתשובה, כל אחד מאיתנו רוצה להכיר את הקדוש ברוך הוא, כל אחד מאיתנו מעוניין לדבר אל הבורא יתברך שלו, אבל אין יודע כיצד, כי נתקיים אצלו הפסוק (בראשית יט, יא): "וְאַתָּה הָאָנָשִׁים אֲשֶׁר פָתַח הַבַּיִת הַכֹּו בְּשָׂנָרוֹת וְגַוְ", וילאו למצאה הפתחה; אין יודעים היכן הדלת להכנס אל הקדוש ברוך הוא, אין יודעים אליה הפתחה להכנס אליו יתברך. בא רבנו ז"ל ומגלה לנו (לקוטי מוהר"ז, חלק א', סימן פד), שהדלת להכנס אליו יתברך, זה הפה של האדם; כשיהודי מדבר אל הקדוש ברוך הוא בשפט האם שלו, ושותך לבו לפניו יתברך,

תְכַפְ-וּמִיד נִדְבַק בּוֹ יִתְבְּרֹךְ. לְכָן, בְנֵי וּבְנוֹתִי הַיקְרִים! "סְגִלַת ל"ג בָעֵמֶר", זו סְגִלַת שְׁגַת עֹזֶר מַה שָׁנָה, וּנְחֹזֶר בַתְשׁוּבָה שֶׁלְמָה אֲלֵיו יִתְבְּרֹךְ, וַיִּקְבֶּל עַל עַצְמָנוּ מַעֲכָשָׂו לְדִבָר רַק אֶל הַקָּדוֹש-בָרוֹךְ-הָו־א; כִּי אֵין לְנוּ בָזָה קָעוֹלָם רַק הַבּוֹרָא יִתְבְּרֹךְ שְׁמוֹ. עַל-כֵן אֶל הַאֲבָדוֹ תַחַת יְדֵיכֶם אֶת הַיּוֹם הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה — ל"ג בָעֵמֶר, יוֹם הַהְלוֹלָא שֶׁל הַתְּנִא הַקָּדוֹשׁ רַבִי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי. תִשְׂתַדְלוּ לְעָשָׂות כָל מִינִי מְאַמְצִים לְהַגִּיעַ לְצִיּוֹנוֹ הַקָּדוֹשׁ בְמַרְוֹן, וּשְׁם תִשְׁפְכוּ לְבָכָם לִפְנֵיו יִתְבְּרֹךְ, וְתִדְבְּרוּ אֲלֵיו יִתְבְּרֹךְ בְשִׁפְתָח הָאָמֶן שְׁלֵיכֶם, וְתִבְקְשׂוּ כָל צְרָפְכֶם — בְנֵי, חֲנִי, מְזוֹגִי, יְלִדִים, בְּרִיאוֹת, פֿרְנָסָה, נְחַת, זְוּגִים — וְתִקְבְּלוּ! כִּי רַבִי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי נוֹתֵן מִתְנּוֹתָה; אֲשֶׁרִי מִי שָׁזַבְכָה לְהַגִּיעַ אֶל הַצִּיּוֹן הַקָּדוֹשׁ שֶׁל רַבִי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי בַיּוֹם ל"ג בָעֵמֶר, אֲשֶׁר "סְגִלַת ל"ג בָעֵמֶר" אֵי אָפָשָׂר לְתַאֲרֵר וּלְשִׁעַר כָל.

ג.

**רַבִי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי הוּא הַיִסּוּד שֶׁל אַהֲבָת
יִשְׂרָאֵל**

בְנֵי וּבְנוֹתִי הַיקְרִים! עֲלֵיכֶם לְזִכְרָה, שְׁרָבִי

סיגלט ל"ג בעמר

קכג

שמעון בן יוחאי, הוא היסוד של אהבת ישראל. הרי ימים אלו של ספירת העمر, הם ימי אבל, כי רבינו עקיבא העמיד עשרים וארבעה אלף תלמידים, בוגע עם כל תלמיד ותלמיד ללימוד תורה, לקרוב אותו להقدس ברוך הוא, אבל היה חסנה בינהם אהבה, שלא אהבו זה את זה, לא כבדו זה את זה, עברו על צווי ربם, שאמר: "ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה". רבינו עקיבא למד את תלמידיו, שהיודי צריך לאحب יהודי שני, ואחד למסר נפשו בעבור זולתו, ולבסוף — לא כבדו זה את זה, זלו בכבוד זולתם, דברו רע זה על זה, לא היה אהבה בינהם, ולא ארך זמן רב, ורקם נסתלקו ונפטרו בין פסח לשבעות. על כן ימים אלו שהם ימי הספירה, הם ימי אבל, היה שתלמידי רבינו עקיבא חרגו זה את זה על ידי השנאת חם שהיתה בינהם, באשר לא יכלו לסלול אחד את זולתו. אבל רבינו עקיבא לא התיאש והעמיד תלמידים חדשים, ובין התלמידים היה התנא הקדוש רבינו שמעון בן יוחאי, שלמד את תלמידיו, אשר היסוד בעם ישראל הוא אהבה, ואמր (זהר נשא ככח): 'אנן בחביבותא תליא'; אנו תלויים באהבה. וזה הסמל של ל"ג בעמר, שהוא

נשומות ישראל מטעורות לקבל על עצמן אהבת ישראל, לאحب אחד את השני. ولكن,بني ובנותי פיקרים! תשתדלו בכל מחיר להיות בל"ג בעמר אצל הארץ הקדוש של התנא רבי שמעון בן יוחאי — אפלו לבמהDKות בלבד, כדי להציג שעת על גבי שעת עד שיגיעו לשם, כדי לטרח כל הטרחות שבועלם, ולהיות שם אפלו מעט דמעט, העקר להיות סמייך ונראה לציוון הקדוש של התנא קאלקי זהה. ועל-ידיזה נזכה להמשיח על עצמנו את הקדשה של התנא הקדוש זהה, ונלמד את הלמוד העמק שלו שלמד באהבת ישראל; כי רבי שמעון בן יוחאי, מסר נפשו בעברור כלל נשומות ישראל. וכך אומרים חכמינו הקדושים (עיין ספה מה), שנבי שמעון בן יוחאי אמר, שיכול לפטר את כל העולם כלו מן הדין. ואמרו ברכות ט. שבת מב. גטין יט.): כדי רבי שמעון שיסמכו עליו בשעת הדחק. ואמרו על זה צדיקים: כשייש לאדם שעת הדחק, כדי רבי שמעון לסוך עליו; כי רבי שמעון בן יוחאי מסר נפשו בעברור אהבת ישראל, וכמאמרים ז"ל (מגלה כת.): חביבין ישראל לפניו הקדוש-ברוך-הוא, שבכל מקום שגלו — שכינה עמהם. לכן צרייכים לכבד וליקור את כל יהודי,

סיגלט ל"ג בעמר

קכה

ולדעת את כל אחד לכהן זכות. ואף שרואים אָנְשִׁים
קָרְחֹקִים עַדְין מִהְתּוֹרָה וּמִהְמַצּוֹת — אֶסְוָר
לְרַחֲקָם, אֲדֵרְבָּה! מִצּוֹה גְדוֹלָה לְרוֹזָן אַחֲרֵיכֶם,
מִצּוֹה גְדוֹלָה לַחֲמֹזִירִים בַתְשׁוּבָה שֶׁלְמָה. וְאַשְׁרִי
הָאָדָם שִׁישׁ לוֹ חָלֵק בְקָרֻוב יְהוּדִים אֶל הַקָּדוֹשָׁ
בָּרוּךְ-הָא, כִי הַזְכּוֹת הַזֹּוּ אֵין לְתָאֵר וְאֵין לְשָׁעֵר
כָּלָל, וְכָמוֹ שְׁפָטוֹב בְזָהָר (ח"ג קא): מִאן דָאַחַיד
בְּיָדֵיה דְחִיבָא, קָדְשָׁא בְּרִיךְ מִשְׁתְּבָחָ בּוּ; מֵי
שְׁמַחְזֵיר אֶת הַחִיבִים בַתְשׁוּבָה — הַקָּדוֹשָׁ-בָּרוּךְ-
הָא מִשְׁתְּבָחָ בּוּ. וְכָל הַסְּפָרִים שִׁישׁ לְנוּ — סְפָרִי
מוֹסֵר וְחִסְדּוֹת, הַכָּל בְּנוּי עַל יְסוֹד סְפָרִי רַבִּי
שְׁמַעַן בֶּן יוֹחָאי, וְהֵם מְגַלִּים שַׁהַקָּדוֹשָׁ-בָּרוּךְ-הָא
אָב קָרְחָמָן, וּמְרַחֵם עַלְינוּ וְאוֹהֵב אָוֹתָנוּ. כְמַאֲמָרָם
ז"ל (פסחים פה): אָפָלוּ מְחִיצָה שֶׁל בָּרֶזֶל אִינָה
מִפְסָקָת בּीן יִשְׂרָאֵל לְאַבְיוֹם שְׁבָשָׁמִים. וְכָל זֶה
זָוְכִים עַל-יָדֵי הַתְּנָא הַקָּדוֹשָׁ הַזָּה. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנָוטִי
הַיּוֹדָרִים! בָּאוּ וַיְנַקְּבֵל עַל עַצְמָנוּ בַיּוֹם הַקָּדוֹשָׁ הַזָּה
— ל"ג בעמר, בָעַת שָׁאַנְחָנוּ מַדְלִיקִים אֶת
הַמְדֹורָה לְכֹבֵד הַתְּנָא הַאַלְקִי רַבִּי שְׁמַעַן בֶּן
יוֹחָאי, שַׁתְדַלֵק נְשָׁמַתְנוּ בָאֹור הָאֵין סָוף בָּרוּךְ הָא
וּבָרוּךְ שֶׁמוֹ, וְשָׁנַצְחָה לְהַמְשִׁיךְ עַל עַצְמָנוּ אֶת הָאֶרת
הַשְּׁבִינָה, וְנַחֲזֵר בַתְשׁוּבָה שֶׁלְמָה אֶלְיוּ יַתְבְּרָה. וּמְכָל

שכן מי שירוצה לקבל شيء מותנה: זוג, ילדים, פרנסה, בריאות וכיו' וכו', שיעש במשה העשרים וארבע שעות אלו של ל"ג בעמר אל הקדוש מרוץ, ויהיה שם אצל התנאה הקדוש הנה, אלו לכמהDKות, להראות עצמו לפניו הקדוש ברוך הוא, ואיז לא ישב ריקם, אלא יקבל שפע מותנה. ועקר המותנה שאנו צריכים בזכות רבינו שמעון בן יוחאי — שהקדוש ברוך הוא ישלח לנו את הגואל צדק, ויגאל את עם ישראל מגלוות המירה שאנו נמצאים בה, ונזפה כלנו לחזור בתשובה שלמה, והקדוש ברוך הוא יבנה לנו את בנין בית המקדש, ונזפה לחזות בنعم ההשכינה הקדושה.

תמ ונשלם, שבח לא בורא עולם!